

Župnijski list
**PETROVO
PISMO**

Februar 2026

Jezusovo darovanje – svečnica

Štirideset dni po rojstvu svojega Sina je Devica Marija odšla v jeruzalemski tempelj, da bi izpolnila zapoved postave in darovala simbolično odkupnino. A v resnici ni prinašala le skromnega daru – darovala je samega Jezusa, Božjega

Sina, izročila ga je v ljubeči Očetov objem. S tem je nam dala čudovit zgled, kako naj tudi mi darujemo Bogu svoje delo, svoje skrbi, svoje načrte – in predvsem sami sebe v brezpogojnem zaupanju.

Procesija s prižganimi svečami, ki jo ob tem prazniku doživimo vsako leto, predstavlja Kristusovo luč. To je tista luč, o kateri Simeon v templju

vzklikne kot o »luči v razsvetljenje narodov«. To svetlobo nosi vsak kristjan, poklican, da postane luč tam, kjer živi in dela – med svojimi bližnjimi, v družini, župniji, družbi. Sveti Bernard je v svoji pridigi na ta dan spominjal starodavnega ▶

izročila procesije s svečami in dejal: »Danes Devica Marija prinaša v Gospodov tempelj Gospodarja templja.« Tudi Jožef daruje Sina, čeprav ne svojega, temveč Očetovega – in ravno v tem je lepota njune ponižne vere.

Liturgija tega praznika poudarja, da je življenje kristjana daritev Gospodu. Prižgana sveča to potrjuje na preprost, a močan način: ko izgoreva, sveti. Tako je tudi s kristjanom – ko daruje svoj čas, svoje moči, svoje sposobnosti, svojo potrpežljivost, tedaj zažari njegova vera. Kristusova luč razganja temine sveta, ki je pogosto izgubljen, zmeden ali prestrašen. Luč označuje življenje, resnico in ljubezen; tema pa nasprotno osamljenost in zmoto. Jezus je Luč sveta, Resnica, ki osvobaja, Ljubezen, ki nas vodi v polnost življenja.

Prižgana sveča v naših rokah je tudi znamenje budnosti. Pomeni pripravljenost, da sodelujemo s Kristusom pri razsvetljevanju sveta. Apostolska gorečnost ni le naloga redkih, ampak vsakega, ki je krščen. Današnji praznik nas zato kliče, da postanemo svetilniki za tiste, ki iščejo smer, ki tavajo v dvomih ali trpljenju. Tako kot svetijo sveče na oltarju, dokler popolnoma ne

izgorijo, smo tudi mi poklicani, da se darujemo – mirno, vztrajno, nesebično.

Svečnica nas vabi, da vedno znova izročamo Gospodu svoje življenje, misli, težave in veselje. Darujemo mu lahko drobne vsakdanje malenkosti: delo dneva, utrujenost, prijaznost, potrpežljivost, nasmeh, čeprav nas kaj boli. Devica Marija nam je pri tem vzor. Čeprav bi po postavi lahko darovala bogatejšo daritev, je prinesla preprosti dar dveh golobov – dar majhne vrednosti, a izročen z veliko ljubeznijo. Kar je majhno, postane veliko, ko to darujemo v Božje roke.

Podobno velja za nas. Naša dela so pogosto majhna in krhka, a ko jih združimo s Kristusovimi, dobijo neprecenljivo vrednost. Kot kaplja vode, ki sama zase nima posebne cene, a ko pade v vino, postane vino in dobi novo naravo – tako tudi naša dejanja postanejo žlahtna, ko so povezana z Njegovo milostjo. Vse, kar mu darujemo, postane orodje ljubezni.

Naj nas letošnji praznik svečnice ponovno spomni, da smo nosilci luči. Povabljeni smo, da gremo med ljudi kot prinašalci miru, topline in resnice. Naj naša vera ne bo skrita, ampak naj sveti – v domu, službi,

šoli, med prijatelji. Naj bo naša župnija prostor, kjer se Kristusova luč ne le prižiga, temveč se tudi širi.

Ko bomo držali prižgane sveče, se spomnimo: Gospod nas ne vabi, da bi močno žareli po svojih močeh, temveč da bi preprosto goreli v

Njem. On je Luč – mi smo Njegovi svetilci.

Naj nas podpre Njegova milost in Marijin zgleđ, da bomo vsak dan pogumno nosili luč Kristusa v svet.

Cristian Balint

Sedež apostola Petra (22. februar)

Beseda katedra dejansko pomeni stol, s katerega poučuje učitelj, v tem primeru škof, vendar so jo že sveti očetje uporabljali kot simbol avtoritete, ki so jo imeli škofje, predvsem Petrov sedež v Rimu. Sv. Ciprijan je v 3. stoletju govoril: »Petru je dano prvo mesto, da bi s tem pokazali, da je ena Kristusova Cerkev in en sveti sedež« oziroma učiteljstvo in vodenje.

Kot znamenje Petrove postavitve svojega sedeža v Rimu je rimsko ljudstvo globoko spoštovalo pravi leseni sedež, na katerem je po nekem starodavnem izročilu sedel prvak apostolov. Sveti Damaz ga je v 4. stoletju prestavil v vatikansko krstilnico, ki jo je dal sam zgraditi. Več stoletij je bil na dobro vidnem mestu in romarji, ki so prišli v Rim, so ga globoko spoštovali. Ko so zgradili sedanjo baziliko (cerkev) sv. Petra, so menili, da bi bilo primerno častitljivi sedež shraniti kot relikvijo. Pod obočkom je kot glavna podoba tako imenovana »Berninijeva gloriija«, velik relikviarij, v katerem je shranjen apostolov sedež, prekrit z bronom in zlatom, nad katerim Sveti Duh izžareva svojo pomoč.

Med prazniki, ki jih najdemo v koledarjih pred 4. stoletjem in so med prvimi cerkvenimi prazniki, je tudi praznik z naslovom Natale Petri de Cathedra, kar pomeni dan postavitve Petrovega poslanstva. S tem praznikom so želeli povzdigniti in poudariti škofovstvo prvaka apostolov, njegovo hierarhično oblast in učiteljstvo v mestu Rim in po vsem svetu. Po starodavnem običaju so počastili spomin posvetitve škofov in zavzetja njihovih sedežev. A ti slovesni prazniki so se širili samo v okviru njihove škofije. Samo Petrovo so poimenovali katedra in je bila tudi edina, ki so jo praznovali od prvih stoletij v vsem krščanstvu.

Sveti Avguštín je v eni od pridig ob tem prazniku poudaril: »Slovesni praznik, ki ga danes obhajamo, so naši predniki poimenovali katedra, s čimer se spominjamo, da je bil prvemu od apostolov danes predan škofovski sedež.« Nas pa znova spomni na pokorščino in ljubezen do tistega, ki predstavlja Kristusa na zemlji.

Praznik nam ponuja še eno priložnost, namreč da izrazimo svojo otroško priпадnost naukom svetega očeta, njegovemu učiteljstvu in da preverimo, s kakšno zavzetostjo jih spoznavamo in uresničujemo. Ljubezen do papeža je znamenje naše ljubezni do Kristusa. In ta ljubezen in spoštovanje se morata izraziti v vsakodnevni prošnji za njegovo osebo in njegove namene.

Cristian Balint

Pepelnica

Bogoslužno leto doseže vrhunec in središče v svetem tridnevju Gospodovega trpljenja in vstajanja in se nadaljuje v velikonočnem času. Na praznovanje te skrivnosti se pripravljamo s štiridesetdnevnim postnim časom, ki se začne na pepelnično sredo s pomembnim obredom pepeljenja.

Papež Frančišek pri obredu pepeljenja (Vir: Wikipedia)

Kdor ni doumel globlje vsebine pepeljenja, more v tem obredu videti nekaj posebnega, nesodobnega. Res pa je nasprotno. Pepeljenje ni podcenjevanje in napad na človekovo dostojanstvo, temveč je trdna osnova zanj. Spomni nas, da je prišel čas, ko naj obnovimo življenje, da bo čim bolj podobno vstalemu Kristusu. Pepel je znamenje minljivosti in smrti, križ pa znamenje življenja. Res smo prah in bomo morali umreti. Vendar smo po Kristusovi zmagi na križu poklicani k novemu, boljšemu življenju.

(Prirejeno po: France Oražem, Leto Kristusove skrivnosti, Družina, Ljubljana, 1989)

Napovednik

- V ponedeljek, 2. februarja, je praznik Jezusovega darovanja – svečnica. Sveta maša je po prazničnem urniku: ob 9. in 18. uri. Pri obeh bo blagoslov sveč.
- V torek, 3. februarja, bo mogoče prejeti blagoslov sv. Blaža.
- Obisk bolnikov na domu bo v petek, 6. februarja.
- V torek, 10. februarja, bo po sv. maši srečanje biblične skupine.
- V sredo, 18. februarja, je začetek postnega časa in pepelnica – strogi post. Lepo vabljeni k sveti maši.
- V postnem času ste lepo vabljeni k pobožnosti križevega pota ob petkih ob 17.30 in nedeljah ob 9.30.
- V petek, 20. februarja, bo po sv. maši postna kateheza za vse starše veroučencev. Starši, lepo vabljeni!

Izdaja: Župnija Komenda – Sv. Peter, Glavarjeva c. 110, 1218 Komenda, tel.: (01) 834 35 90,
e-pošta: cristian.balint@rkc.si, splet: www.zupnija-komenda.si,

TRR račun župnije: SI56 0400 0027 7821 812, TRR račun Karitas: SI56 0230 1025 3151 342
Odgovarja: p. Cristian Balint, župnik. Ureja: uredniški odbor.